

Elia – Numero neljä

Orjuus

Jeff Pippenger

2023-10-01

Elia todistus alkaa, kun hän ilmoittaa, ettei sadetta tulisi kolmeen ja puoleen vuoteen muuten kuin hänen sanansa mukaan.

Ja tisbiläinen Elia, joka oli Gileadin asukkaita, sanoi Ahabille: Niin totta kuin Herra, Israelin Jumala, elää, jonka edessä minä seison, näinä vuosina ei tule kastetta eikä sadetta muuten kuin minun sanani mukaan. 1. Kun. 17:1.

Nuo kolme ja puoli vuotta edustavat Tyatiran historiaa vuodesta 538 vuoteen 1798. Vuonna 1798, kuivuuden ajan päättyessä, Elia kutsuu Ahabin Karmelille. Ensimmäisen enkelin sanoma julisti Jumalan tuomion hetken 22. lokakuuta 1844. Ensimmäisen enkelin sanoma oli Ahabille annettu käsky kutsua koko Israel Karmelille.

Ja tapahtui, että kun Ahab näki Elia, Ahab sanoi hänelle: Oletko sinä se, joka saattaa Israelin onnettomuuteen? Hän vastasi: En minä ole saattanut Israelia onnettomuuteen, vaan sinä ja sinun isäsi huone, sillä te olette hylänneet Herran käskyt, ja sinä olet seurannut baaleja. Lähetä siis nyt sana ja kokoa minun luokseni koko Israel Karmelin vuorelle sekä Baalin profeetat, neljäsataa viisikymmentä, ja lehtojen profeetat, neljäsataa, jotka syövät Iisebelin pöydästä. Niin Ahab lähetti sanan kaikille israelilaisille ja kokosi profeetat yhteen Karmelin vuorelle. Ja Elia astui kaiken kansan eteen ja sanoi: Kuinka kauan te horjutte kahden kannan välillä? Jos Herra on Jumala, seuratkaa häntä; mutta jos Baal on jumala, seuratkaa häntä. Eikä kansa vastannut hänelle sanaakaan. 1. Kun. 18:17–21.

Koko Israel koottiin Karmelille Elia päivinä, mikä puolestaan kuvasi William Millerin historiaa, jolloin Ilmestyskirjan kolmannen luvun kolme seurakuntaa koottiin yhteen. Seurakunta, joka oli alun perin paennut erämaahan vuonna 538 välttääkseen Iisebelin vainon, niin kuin Tyatiran seurakunta sitä edustaa, tuli ulos erämaasta sukupolvena, jonka oli määrä kohdata Elia sanoma, jota William Miller edusti. Maan peto avasi sitten suunsa ja nieli vainon tulvan, joka oli lähetetty sitä vastaan tuhannen kahdensadan kuudenkymmenen vuoden ajan.

Ja maa auttoi vaimoa, ja maa avasi suunsa ja nieli virran, jonka lohikäärme syöksi suustaan. Ilmestys 12:16.

Profetiassa ”kansakunnan puhuminen” tarkoittaa sen lainsäädäntö- ja tuomiovallan toimintaa, ja vuonna 1789 Yhdysvallat vahvisti sen jumalallisen asiakirjan, joka on Yhdysvaltain perustuslaki, suojellen siten niitä oikeuksia ja vapautta, jotka ovat välttämättömiä turvan tarjoamiseksi sekä Euroopan kuninkaiden että luopuneen katolisen kirkon vainoa vastaan.

”Kansakunnan puhuminen on sen lainsäädäntö- ja oikeusviranomaisten toimintaa.” Suuri taistelu, 443.

Vuonna 1789, juuri ennen kuin Yhdysvaltojen profeetallinen tehtävä Raamatun ennustuksen kuudentena valtakuntana alkoi, se puhui niin kuin karitsa, mutta sunnuntailaissa se on puhuva niin kuin lohikäärme.

Ja minä näin toisen pedon nousevan maasta; ja sillä oli kaksi sarvea niin kuin karitsalla, ja se puhui niin kuin lohikäärme. Ilmestys 13:11.

Maasta nousevan pedon alku ja loppu merkitään sen puhumisella. Vuonna 1798 Ahab kutsuu koko Israelin Karmelinvuorelle, missä Elia aikoo asettaa koetuksen osoittaakseen katselijoille, onko heprealaisten Jumala vai Iisebelin jumala tosi Jumala. Iisebelillä oli neljäsataaviisikymmentä Baalin profeettaa ja neljäsataa metsikköjen profeettaa. Väärä jumala Baal oli miespuolinen jumaluus, ja väärä jumala Astartar oli naispuolinen jumaluus.

Nuo kaksi väärin profeettojen luokkaa edustavat kirkon ja valtion yhdistelmää, sillä profetiassa, kun mies ja nainen esitetään yhdessä, nainen edustaa kirkkoa ja mies valtiota. Elia oli alakynnessä kahdeksansataaviittäkymmentä yhtä vastaan kohdatessaan kirkon ja valtion epäpyhän yhdistelmän, jota kuvasivat nais- ja miespuoliset väärät jumaluudet sekä myös Ahabin ja Iisebelin avioliitto. Ahabin ja Iisebelin havainnollistus kirkosta ja valtiosta edustaa tasavaltalaisuuden sarven turmelusta, ja Baal ja Astarte edustavat protestanttisen sarven turmelusta.

Kysymys oli Elian vastalauseesta sitä turmeltunutta uskontoa vastaan, jota Ilmestyskirjan toisen luvun Tyatira edustaa. Elia edusti protestanttia, sillä protestantin ainoa määritelmä on henkilö, joka vastustaa Roomaa. Elian vastalause edustaa vastalauseetta kirkon ja valtion yhdistämistä vastaan, joka toteutetaan turmeltuneen valtion ja turmeltuneen kirkon välisen epäpyhän liiton kautta.

Mutta minulla on muutamia asioita sinua vastaan: sinä sallit tuon naisen Iisebelin, joka sanoo itseään profeetaksi, opettaa ja eksyttää minun palvelijoitani harjoittamaan haureutta ja syömään epäjumalille uhrattua. Ja minä annoin hänelle aikaa tehdä parannus haureudestaan, mutta hän ei tehnyt parannusta. Katso, minä syöksen hänet vuoteeseen ja ne, jotka tekevät aviorikoksen hänen kanssaan, suureen ahdistukseen, elleivät he tee parannusta teoistaan. Ilmestys 2:20–22.

Syöminen edustaa sitä sanomaa, jonka hyväksyt, ja epäjumalille uhrattu sanoma edustaa katolilaisuuden oppeja, itse inhoittavan epäjumalanpalveluksen varsinaista vertauskuvaa. Jumalan kansa oli pimeinä keskiaikoina tullut hyväksymään monia katolilaisuuden pakanallisia oppeja ja erityisesti auringonpalvonnan.

Haureus on laitton suhde ja edustaa profeetallisesti juuri sitä olemusta, minkä perustuslaki kieltää: kirkon ja valtion yhdistämistä. Ahab eli laittomassa suhteessa Iisebeliin, sillä Israelin kuninkaana hänen ei tullut ottaa puolisoakseen pakanallista prinsessaa. Jeesus tunnisti Johannes Kastajan Eliakseksi, ja Johanneskin kohtasi saman epäpyhän suhteen nuhdellessaan Herodesta siitä, että tämä oli ottanut vaimokseen Herodiaan, veljensä vaimon.

Sillä Herodes oli ottanut Johanneksen kiinni, sitonut hänet ja pannut vankeuteen Herodiaan tähden, joka oli hänen veljensä Filippuksen vaimo. Sillä Johannes oli sanonut hänelle: Sinun ei ole lupa pitää häntä. Matteus 14:3, 4.

Elia vastakkainasettelu Ahabin ja Iisebelin kanssa oli esikuva Johanneksen vastakkainasettelusta Herodeksen ja Herodiaan kanssa, sillä molemmat suhteet edustivat lainvastaista kirkon ja valtion välistä suhdetta. Yhdessä ne edustavat niiden sadan neljänkymmenen tuhannen Elia-sanomaa, joka kohtaa paavinvallan (Iisebel ja Herodias), Yhdistyneitä Kansakuntia edustavat kymmenen kuningasta (Ahab ja Herodes) sekä Yhdysvallat, joka edustaa väärää profeettaa (Karmelin väärät profeetat ja Salome, Herodiaan tytär).

Karmelin profeetalliseen asetelmaan sisältyy Elia puolustus Yhdysvaltain perustuslakia kohtaan, joka vahvistaa kirkon ja valtion erottamisen periaatteen.

Ja tapahtui, että kun Ahab näki Elia, Ahab sanoi hänelle: Oletko sinä se, joka saattaa Israelin onnettomuuteen? Hän vastasi: En minä ole saattanut Israelia onnettomuuteen, vaan sinä ja sinun isäsi huone, siinä että olette hylänneet Herran käskyt ja sinä olet seurannut baaleja. 1. Kun. 18:17, 18.

Perustuslaissa vahvistettiin, että republikaanisuuden ja protestantismin kaksi sarvea pysyisivät aina erillään toisistaan. Mutta Ilmestyskirja osoittaa, että kun Yhdysvallat lopulta puhuu lohikäärmeen tavoin, se tekee niin silloin, kun Yhdysvaltojen luopioseurakunnat ottavat vallan ja liittyvät yhteen luopiovaltion kanssa.

”Mutta mikä on ”pedon kuva”? ja kuinka se on muodostettava? Kaksisarvinen peto tekee kuvan, ja se on kuva pedolle. Sitä kutsutaan myös pedon kuvaksi. Oppiaksemme siis, millainen tuo kuva on ja kuinka se on muodostettava, meidän täytyy tutkia itse pedon ominaispiirteitä — paavikunnan.”

”Kun varhainen kirkko turmeltui luopumalla evankeliumin yksinkertaisuudesta ja omaksumalla pakanallisia menoja ja tapoja, se menetti Jumalan Hengen ja voiman; ja hallitakseen ihmisten omiatuntoja se pyrki saamaan maallisen vallan tuen. Tuloksena oli paavius, kirkko, joka hallitsi valtion valtaa ja käytti sitä omien päämääriensä edistämiseen, erityisesti ’harhaopin’ rankaisemiseen. Jotta Yhdysvallat muodostaisi pedon kuvan, uskonnollisen vallan on hallittava kansalaisvaltaa siinä määrin, että myös valtiojohto tulee kirkon käytettäväksi sen omien tarkoitusperien toteuttamiseen.” Suuri taistelu, 443.

Elia Karmelinvuorella edusti milleriittien työtä, ja milleriitit asetettiin todeksi profeetaksi vastakohtana niille, jotka olivat äskettäin tulleet pois katolisuuden vaikutusvallan alta mutta valitsivat ensimmäisen enkelin valon hylkäämisen kautta palata Roomaan. Näin ollen toisen enkelin sanoma keväällä 1844 koostui protestanttisten kirkkokuntien tunnistamisesta Babylonin tyttäreiksi ja milleriittien tunnistamisesta aidoksi protestanttiseksi sarveksi.

Kun Jumala johdatti muinaisen Israelin pois Egyptin orjuudesta ja Punaisenmeren vesien läpi, Hän käynnisti asteittaisen koetusprosessin, joka alkoi taivaallisen mannan koetuksella.

”Yllämme loistaa menneiden aikakausien kerääntynyt valo. Kertomus Israelin unohduksesta on säilytetty meidän valistukseksemme. Tänä aikakautena Jumala on ryhtynyt kokoamaan itselleen kansan jokaisesta kansakunnasta, sukukunnasta ja kielestä. Adventtiliikkeessä Hän on toiminut perintöosansa hyväksi, niin kuin Hän toimi israelilaisten hyväksi johdattaessaan

heidät pois Egyptistä. Suuressa pettymyksessä vuonna 1844 Hänen kansansa uskoa koeteltiin samoin kuin heprealaisten uskoa Punaisenmeren äärellä.” Testimonies, osa 8, 115, 116.

22. lokakuuta 1844 koettu pettymys johti taivaallisen pyhäkön ymmärtämiseen, mikä puolestaan toi esiin sapatin koetuksen, aivan kuten mannakoetus muodostui ensimmäiseksi muinaiselle Israelille annettujen kymmenen koetuksen sarjassa.

Herra antoi minulle seuraavan näyn vuonna 1847, kun veljet olivat kokoontuneina sapatina Topshamissa, Mainessa.

”Tunsimme epätavallisen rukouksen hengen. Ja kun rukoilimme, Pyhä Henki lankesi päällemme. Olimme hyvin onnellisia. Pian minut temmattiin pois maallisista asioista, ja minut verhottiin näkyyn Jumalan kirkkaudesta. Näin enkelin lentävän nopeasti luokseni. Hän kantoi minut viipymättä pois maasta Pyhään Kaupunkiin. Kaupungissa näin temppelin, johon astuin sisälle. Kuljin oven kautta, ennen kuin tulin ensimmäisen esiripun luo. Tämä esirippu nostettiin, ja minä menin pyhään paikkaan. Siellä näin suitsutusalttarin, seitsemällä lampulla varustetun lampunjalan ja pöydän, jolla olivat näkyleivät. Katseltuani pyhän paikan kirkkautta Jeesus nosti toisen esiripun, ja minä menin kaikkeinpyhimpään.

”Kaikkeinpyhimmässä minä näin arkin; sen päällä ja sivuilla oli puhtainta kultaa. Arkin kummassakin päässä oli ihana kerubi, siivet sen ylle levitettynä. Niiden kasvot olivat käännetty toisiaan kohti, ja ne katsoivat alaspäin. Enkelien välissä oli kultainen suitsutusastia. Arkin yläpuolella, siinä missä enkelit seisoivat, oli ylen kirkas kirkkaus, joka näytti valtaistuimelta, jolla Jumala asui. Jeesus seisoi arkin vieressä, ja kun pyhien rukoukset nousivat Hänen luokseen, suitsutusastian suitsuke savusi, ja Hän kantoi heidän rukouksensa suitsukkeen savun kanssa Isänsä eteen. Arkissa oli kultainen mannaa sisältävä astia, Aaronin viheriöinyt sauva ja kivitaulut, jotka sulkeutuivat yhteen kuin kirja. Jeesus avasi ne, ja minä näin niihin Jumalan sormella kirjoitetut kymmenen käskyä. Toisella taululla oli neljä ja toisella kuusi. Ensimmäisen taulun neljä loistivat kirkkaammin kuin toiset kuusi. Mutta neljäs, sapatikäsky, loisti niiden kaikkien yläpuolella; sillä sapatti oli erotettu pidettäväksi Jumalan pyhän nimen kunniaksi. Pyhä sapatti näytti loistavalta — kirkkauden kehä ympäröi sitä kokonaan. Minä näin, ettei sapatikäskyä ollut naulittu ristiin. Jos se olisi ollut, myös muut yhdeksän käskyä olisivat olleet; ja meillä olisi vapaus rikkoa ne kaikki samoin kuin rikkoa neljättä. Minä näin, ettei Jumala ollut muuttanut sapatia, sillä Hän ei koskaan muutu. Mutta paavi oli muuttanut sen viikon seitsemännestä päivästä ensimmäiseen päivään; sillä hänen oli määrä muuttaa ajat ja laki.” Early Writings, 32.

Kun protestantit nousivat pimeästä keskiajasta vuonna 1798 ja Danielin kirja avattiin sineteistään, Raamatun profetian kuudes valtakunta, Ilmestyskirjan kolmattatoista luvun kaksisarvinen maapeto, alkoi kulkunsa profeetallisessa historiassa. Protestantismi perustui pyhään asiakirjaan, jota kutsutaan Pyhäksi Raamatuksi, ja republikaanisuus perustui pyhään asiakirjaan, jota kutsutaan perustuslaiksi. Jumala oli tuonut kirkkonsa erämaassa ulos pimeästä keskiajasta, mutta samoin kuin muinaisen Israelin kohdalla Egyptin orjuuden aikana sapatikäsky oli unohtunut. Niin kuin Israel ylitti Punaisenmeren matkallaan lain antamiseen Siinailla, samoin nykyajan Israel ylitti Atlantin matkallaan kohti 22. lokakuuta 1844, jolloin laki jälleen ilmoitettaisiin. Herra oli jälleen

herättämässä kansan, joka olisi Hänen lakinsa haltija, Hänen profeetallisten ilmoitustensa haltija ja joka kantaisi protestantismin vaippaa. Muinaiselle Israelille annettiin kymmenen käskyn kaksi taulua heidän työnsä vertauskuvaksi, että he olisivat Hänen lakinsa haltijoita, ja nykyajan Israelille annettiin Habakukin kaksi taulua heidän työnsä vertauskuvaksi Hänen profeetallisen Sanansa haltijoina.

Nykyaikaisen Israelin tuli kantaa kumpaakin kahden taulun sarjaa esittäessään maailmalle kolmannen enkelin sanomaa, joka on se sanoma, jota julistavat ne, jotka kantavat protestantismin vaippaa. Pimeästä keskiajasta esiin tullut protestantismi oli tuolloin vajavainen, samoin kuin muinainen Israel oli kulkiessaan Punaisenmeren halki. Protestantismi oli tunnustanut tunnuslauseekseen Raamatun ja yksin Raamatun, mutta sillä oli vajavainen ymmärrys Jumalan Sanasta, koska se oli vuosisatojen ajan ravinnut itseään roomalaiskatolisuuden pakanallisilla opeilla (epäjumalille uhratuilla asioilla). Jumala tarkoitti, että todellinen protestantti edustaisi koko Jumalan Sanaa, kuten sitä symboloivat ”laki ja profeetat”, ne kaksi kahden taulun sarjaa, jotka edustavat sekä Jumalan kansan työtä että Jumalan luonnetta. Ensimmäisen enkelin työnä oli synnyttää aito protestanttinen kansa, joka olisi sekä Hänen lakinsa että Hänen profeetallisen Sanansa haltija.

”Jumala on kutsunut kirkkonsa näinä päivinä, niin kuin Hän kutsui muinaisen Israelin, seisomaan valona maan päällä. Totuuden väkevällä halkaisijalla, ensimmäisen, toisen ja kolmannen enkelin sanomilla, Hän on erottanut heidät kirkoista ja maailmasta saattaakseen heidät pyhään läheisyyteen itsensä kanssa. Hän on tehnyt heistä lakinsa haltijoita ja uskonut heille tämän ajan profetian suuret totuudet. Niin kuin muinaiselle Israelille uskotut pyhät oraakkeli-lauselmat, nämä ovat pyhä talletus, joka on välitettävä maailmalle. Ilmestyskirjan 14. luvun kolme enkeliä edustavat niitä ihmisiä, jotka ottavat vastaan Jumalan sanomien valon ja lähtevät Hänen edustajinaan kuuluttamaan varoitusta kautta koko maan pituuden ja leveyden.” Testimonies, osa 5, 455.

Varoitus, jonka niiden tulee julistaa, jotka on tunnistettu kahden kaksiosaisten taulujen sarjan haltijoiksi, kohdistuu katolilaisuuden merkin vastaanottamista vastaan. Tuo vastalause kohdistuu Ahabin ja Iisebelin laittomaan suhteeseen, ja sitä edusti Elia Karmelinvuorella. Kahden kivitaulun antaminen Siinainvuorella oli esikuva Habakukin kahden kangastaulun antamisesta vuosien 1842–1849 historiassa. Habakukin kaksi taulua ovat liittosuhteen vertauskuva Jumalan ja Hänen protestanttisen kansansa välillä. Noiden taulujen hylkääminen olisi sama asia kuin se, että muinainen Israel hylkäsi Jumalan lain.

Milleriitit astuivat kaikkeinpyhimpään ja vastaanottivat valon sapatista, mutta koettelemisen prosessi ei ollut vielä päättynyt. Samanaikaisesti republikaanisuuden sarvi kulki läpi aivan saman historian. Ja molemmat sarvet saavuttaisivat yhdessä kulkiessaan erään merkkipaalun vuonna 1863.

Millerin Elia-sanoma synnytti asteittaisen puhdistumisprosessin tarkoituksenaan protestanttisen sarven vahvistaminen, ja samassa historiassa republikaaninen sarvi oli osallisena asteittaisessa poliittisen kehityksen prosessissa. Molemmat sarvet ovat samalla maapedolla, joten niiden täytyy kulkea yksimielisesti koko maapedon historian läpi.

Maan pedon tasavaltalaisen sarven ensimmäinen profeetallinen tunnusmerkki oli se teko, että se saattoi perustuslain voimaan vuonna 1789. Vuonna 1798 (lopun aikana, jolloin Danielin kirja avattiin) maan peto puhui ensimmäisen kerran raamatullisen profetian kuudentena valtakuntana. Vuosi 1798 oli Yhdysvaltojen alku raamatullisen profetian kuudentena valtakuntana, ja se puhuminen, joka tapahtui maan pedon historian alussa vuonna 1798, olisi esikuva viimeisestä kerrasta, jolloin kuudes valtakunta puhui, ja tuo aika esitetään lohikäärmeen äänenä. Kun tarkastelemme niitä lakeja, jotka tasavaltalainen sarvi sääti Yhdysvalloissa vuonna 1798, meidän tulisi odottaa näkevämme niissä esikuvallisuuden niistä laeista, jotka tullaan säätämään sunnuntailain yhteydessä, kun Yhdysvallat puhuu lohikäärmeenä. Kun tarkastelemme seuraavia neljää lakia, kysy itseltäsi, onko neljällä vuonna 1798 säädetyllä lailla Alfa ja Omega profeetallinen tunnusmerkki?

Vuonna 1798 Yhdysvalloissa säädettiin useita merkittäviä lakeja, jotka tunnetaan nimellä Alien and Sedition Acts. Nämä säädökset muodostivat neljän lain kokonaisuuden, jonka federalistien hallitsema kongressi hyväksyi ja jonka allekirjoitti laiksi presidentti John Adams, Yhdysvaltain toinen presidentti ja George Washingtonin entinen varapresidentti.

Kansalaistamislaki: Tämä laki pidensi maahanmuuttajilta Yhdysvaltain kansalaisiksi tulemiseen vaaditun asumisajan 5 vuodesta 14 vuoteen. Sen ensisijaisena tarkoituksena oli hillitä viimeaikaisten maahanmuuttajien vaikutusvaltaa, sillä he asettuivat usein opposition eli demokraattis-republikaanien puolelle.

Ulkomaalaisia ystäviä koskeva laki: Tämä laki valtuutti presidentin karkottamaan rauhan aikana sellaiset ei-kansalaiset, joiden katsottiin olevan uhka Yhdysvaltojen turvallisuudelle. Se antoi presidentille oikeuden pidättää ja karkottaa jokaisen ei-kansalaisen, jota hän piti vaarallisena.

Vihollismaalaislaki: Tämä laki sääti Yhdysvaltojen kanssa sodassa olevien maiden kansalaisten kiinniottamisesta, pidättämisestä ja karkottamisesta. Se säädettiin varotoimena 1790-luvun lopun jännittyneessä ilmapiirissä.

Kapinalaki sa Paghihimagsik: Ito ang pinakakontrobersiyal sa mga Alien and Sedition Acts. Ginawa nitong isang paglabag na may kaparusahang kriminal ang paglalathala ng “mali, eskandaloso, at may masamang hangarin” na mga sulatin laban sa pamahalaan o sa mga opisyal nito, na may layuning siraan sila o ilagay sila sa kahihyan. Itinuring ito ng mga kritiko bilang isang tuwirang pag-atake sa kalayaan sa pananalita at sa pamamahayag.

Muukalais- ja kapinalait olivat erittäin kiistanalaisia ja herättivät huomattavaa vastustusta demokraattis-republikaanien taholta, sillä he katsoivat näiden lakien loukkaavan perustuslaillisia perusoikeuksia ja kohdistuvan heidän poliittiseen puolueeseensa. He väittivät, että lait rikkoivat ensimmäistä lisäystä, joka suojaaa sananvapautta ja lehdistönvapautta. Lopulta nämä lait vaikuttivat osaltaan vuoden 1800 vaaleihin, jolloin Thomas Jefferson ja demokraattis-republikaanit voittivat presidentinvaalin ja saivat enemmistön kongressissa, mikä johti kapinalain kumoamiseen.

Demokraattis-republikaaninen puolue katsoi, että nämä lait loukkasivat perustuslain turvaamia perustavanlaatuisia oikeuksia, ja he uskoivat myös, että lait oli suunnattu vastustavaa poliittista

puoluetta vastaan. Sillä ei ole merkitystä, että nämä lait kumottiin tai myöhemmin raukesivat; Alfa ja Omega havainnollistaa lopun alun kautta. Siinä historian vaiheessa, jolloin nämä lait säädettiin eli ”puhuttiin” laiksi, federalistista puoluetta vastusti puolue nimeltä demokraattis-republikaanit. Demokraattis-republikaanisen puolueen kehitys tuottaa lopulta republikaanisen puolueen. Poliittisen puolueen, joka ensisijaisesti muotoutui yhteen orjuuden vastaiseen kantaan perustuen.

Historioitsijat tunnistavat vuoden 1863 sisällissodan varsinaiseksi keskipisteeksi, sodan, joka perustui orjuuskysymykseen. Vuosi 1863 on myös tienviitta protestanttisen sarven uusille lipunkantajille, jotka silloin hylkäsivät ensimmäisen ajan ennustuksen, jonka enkelit antoivat Millerille (ennustuksen ”seitsemästä ajasta” 3. Mooseksen kirjan 26. luvusta). Voisiko olla pelkkä sattuma, että seitsemän ajan ennustus juuri sattuu perustumaan niihin orjuutta koskeviin säädöksiin, jotka esitetään 3. Mooseksen kirjan edellisessä luvussa? ”Kirus”, joka ilmaistaa ”seitsemän ajan” kautta, oli lupaus siitä, että jos kahdennenkymmenennenviidennen luvun liiton lakeja rikottaisiin, Israel päättäisi silloin historiansa palaamalla siihen orjuuteen, josta se oli otettu pois aloittaessaan matkansa Punaiselta mereltä.

Vuodesta 1798 vuoteen 1863 poliittinen puolue, joka oli demokraattis-republikaaninen puolue, kävi läpi sarjan puhdistuksia tai ravisteluja. Vuodesta 1798 alkaen, ja erityisesti 11. elokuuta 1840 alkaen aina vuoteen 1863 saakka, milleriittiliike kävi läpi sarjan puhdistuksia ja ravisteluja.

Demokraattis-republikaaninen puolue, joka oli yksi Yhdysvaltojen varhaisista poliittisista puolueista, ei muuttunut suoraan nykyiseksi republikaaniseksi puolueeksi sellaisena kuin se tänä päivänä on olemassa. Sen sijaan se kävi ajan mittaan läpi joukon muutoksia ja hajaannuksia, jotka lopulta johtivat useiden erilaisten poliittisten puolueiden muodostumiseen ennen republikaanisen puolueen syntyä.

Demokraattis-republikaaninen puolue, joka usein yhdistetään Thomas Jeffersoniin ja James Madisoniin, perustettiin 1700-luvun loppupuolella vastaukseksi federalistiselle puolueelle. Demokraattis-republikaanit kannattivat perustuslain tiukkaa tulkintaa, osavaltioiden oikeuksia ja maatalousvaltaisia etuja.

Kuitenkin 1820-luvulle tultaessa demokraattis-republikaaninen puolue alkoi hajota alueellisten ja ideologisten jakolinjojen mukaisesti. Ensisijainen jakautuminen tapahtui niin sanotun Hyvien tunteiden aikakauden (1817–1825) aikana, jolloin James Monroen presidenttikautta vastaan ei ollut vahvaa oppositiota. Tämä poliittisen tyyneyden kausi myötävaikutti demokraattis-republikaanisen puolueen rappeutumiseen. Puolue jakautui lopulta useiksi ryhmittymiksi ja kehittyi seuraaviksi poliittisiksi ryhmiksi:

Demokraattinen puolue: Andrew Jacksonin seuraajat, joka tuli seitsemänneksi presidentiksi vuonna 1829, muodostivat Demokraattisen puolueen. Jacksonilaiset demokraatit kannattivat vahvaa toimeenpanovaltaa, länteen suuntautuvaa laajentumista ja valkoisille miehille laajempaa äänioikeutta.

Kansallinen republikaanipuolue: Tämä puolue nousi vastauksena Andrew Jacksonin presidenttikautteen ja sulautui myöhemmin muiden Jacksonin-vastaisten ryhmittymien kanssa

muodostaen whig-puolueen. Kansalliset republikaanit suhtautuivat yleisesti myönteisemmin vahvaan liittovaltion hallitukseen ja taloudelliseen kehitykseen.

Anti-Muuraripuolue: Tämä oli lyhytikäinen poliittinen puolue, joka syntyi 1820-luvulla ensisijaisesti vastauksena huoleen salamyhkäisen vapaamuurariveljeskunnan vaikutusvallasta. Se otti riveihinsä joitakin entisiä demokraattis-republikaaneja.

Whig-puolue: 1830-luvulla muodostettu whig-puolue koostui entisistä kansallisrepublikaaneista, vapaamuurarien vastustajista sekä muista oppositioryhmistä. Sille olivat ominaisia vastustus jacksonilaista politiikkaa kohtaan, vahvan liittovaltion hallituksen tukeminen sekä teollisen ja taloudellisen kehityksen edistäminen.

Nykyaikainen republikaaninen puolue perustettiin 1850-luvulla suorana vastauksena orjuutta koskevien alueellisten jännitteiden kärjistymiseen. Se kokosi puoleensa entisiä whigejä, orjuuden vastaisia demokraatteja, Free Soil -liikkeen kannattajia sekä muita, jotka vastustivat orjuuden leviämistä uusille territorioille. Ensimmäinen republikaanien presidenttiehdokas, John C. Fremont, oli ehdolla vuoden 1856 vaaleissa, ja puolueen ensimmäinen menestynyt ehdokas, Abraham Lincoln, valittiin vuonna 1860. Näin ollen republikaaninen puolue nousi erillään demokraattis-republikaanisesta perinteestä, ja sillä oli oma erillinen kehityskulkunsa Yhdysvaltain poliittisessa historiassa.

Vuoteen 1860 mennessä republikaaninen puolue valitsi ensimmäisen presidenttinsä. Se perustui niiden poliittisten puolueiden liittoumaan, jotka vastustivat orjuutta. Vuonna 1863 vapautusjulistus ”puhui” orjuuden olemattomiin. Vuonna 1863 republikaaninen sarvi, jota tuolloin edusti republikaaninen puolue, ”puhui” orjuuden olemattomiin, samalla kun protestanttinen sarvi lakkasi olemasta liike ja tuli Seitsemännen päivän adventtikirkoksi. Milleriittien liike päättyi laillisesti ja virallisesti toukokuussa 1863, ja tuona vuonna Mooseksen vala, orjuutta koskeva profetia, hylättiin. Jolla on korva, se kuulkoon.

Tässä kohden saattaa olla valaisevaa esittää lyhyt yleiskatsaus siitä, mitä profeetta Daniel kutsuu ”Mooseksen valaksi”.

Niin, koko Israel on rikkonut sinun lakisi ja poikennut pois, niin ettei ole totellut sinun ääntäsi; sen tähden kirous on vuodatettu meidän yllemme, samoin vala, joka on kirjoitettu Mooseksen, Jumalan palvelijan, lakiin, koska me olemme tehneet syntiä häntä vastaan. Daniel 9:11.

William Miller, jota Gabriel ja muut enkelit johdattivat hänen tutkiessaan Jumalan sanaa, johdatettiin ensin 3. Mooseksen kirjan kahdenkymmenennenkuudennen luvun ”seitsemään aikaan”. Millerin todistus on, että Raamattua tutkiessaan hän aloitti 1. Mooseksen kirjasta, ja siksi hän ilmeisesti tuli 3. Mooseksen kirjaan kauan ennen kuin hän saavutti Danielin kirjan kahdeksannen luvun neljännentoista jakeen kaksituhattakolmesataa vuotta. Hän käytti yksinomaan Raamattua ja Crudenin konkordanssia.

Crudenin konkordanssissa ei ole viittauksia niihin heprean- tai kreikankielisiin sanoihin, jotka myöhemmin käännettiin King James -Raamatun englanniksi. Miller piti tutkimansa kohdan ”asiayhteyttä” ohjenuoranaan ymmärtäessään jotakin sanaa tai raamatunkohtaa. Mitä tulee hänen

käsitykseensä ”seitsemästä ajasta”, on hyvin yksinkertaista nähdä, että 3. Mooseksen kirjan kahdennenkymmenennen kuudennen luvun ”seitsemän ajan” asiayhteys on kahdennenkymmenennen viidennen luvun sisältö.

Kahdeskymmenesviides luku esittää maan levon, riemuvuoden ja orjuutta koskevat säädökset. Kahdennenkymmenennenviidennen luvun säädökset ovat osa ”Jumalan palvelijan Mooseksen lakia”, joka tuottaa siunauksen, jos sitä noudatetaan, ja ”kirouksen”, jos sitä rikotaan. Kahdennessakymmenennessäkuudennessa luvussa ”seitsemän ajan” kirous vastaa kahtatuhatta viittäsatua kahtakymmentä vuotta, ja se esitetään ilmeisessä yhteydessä maan lepoa koskeviin säädöksiin ja orjuuden periaatteisiin. Kahdennessakymmenennessäkuudennessa luvussa rangaistusta kutsutaan ”minun liittoni riidaksi”.

Silloin minäkin käyn teitä vastaan, ja rankaisen teitä vielä seitsenkertaisesti syntienne tähden. Ja minä tuon miekan teidän päällenne kostamaan minun liittoni rikkomisen; ja kun te kokoonnutte kaupunkiinne, minä lähetän teidän keskuuteenne ruton, ja teidät annetaan vihollisen käsiin. 3. Mooseksen kirja 26:24, 25.

Asiayhteydessä se ”liitto”, josta Jumalalla on ”riita”, on se liitto, johon aiemmin viitattiin luvussa kaksikymmentäviisi. Seitsemänkertaisen rangaistuksen sanotaan olevan Jumalan ”liiton riita”, ja siihen liittyvä ”kirous” on se, että Israel ”annettaisiin heidän” vihollistensa käsiin, ja kerran vihollisten maassa, (niin kuin Daniel oli) Israelista tulisi vihollistensa orjia.

Kun Mooses kirjoitti 3. Mooseksen kirjan kahdennenkymmenennen kuudennen luvun, muinainen Israel oli juuri vapautettu Egyptin orjuudesta, ja kahdennessakymmenennessä viidennessä luvussa esitetyt orjuuden periaatteet toisivat joko siunauksen tai kirouksen. Muinainen Israel ei koskaan noudattanut riemuvuoden säädöksiä, ja lopulta sekä pohjoinen että eteläinen valtakunta hajotettiin ”seitsemäksi ajaksi” sen täyttymyksenä, mitä Daniel kutsui ”Mooseksen kiroukseksi”.

Jumalan ja Israelin välinen liittosuhde, joka oli alkanut heidän orjuudestaan Egyptissä, päättyi heidän orjuuteensa Assyrialle ja Babylonille. Pohjoista valtakuntaa vastaan määrätyt ”seitsemän aikaa” päättyivät vuonna 1798, ja eteläistä valtakuntaa vastaan määrätyt ”seitsemän aikaa” päättyivät vuonna 1844. Näiden kahden seitsemän ajan jakson lähtökohta merkitään Jesajan luvussa seitsemän kuudenkymmenenviiden vuoden ennustuksella, jonka Jesaja julisti Juudan kuninkaalle Ahaalle vuonna 742 eKr.

Sillä Aramin pää on Damaskos, ja Damaskoksen pää on Resin; ja kuudenkymmenen viiden vuoden kuluessa Efraim murskataan, niin ettei se enää ole kansa. Ja Efraimin pää on Samaria, ja Samarian pää on Remaljan poika. Ellette usko, ette varmasti pysy lujina. Jesaja 7:8, 9.

Jesaja oli todennut, että kuudenkymmenenviiden vuoden ”kuluessa” siitä ajasta, jolloin profetia esitettiin vuonna 742 eKr., pohjoinen valtakunta murskattaisiin. Yhdeksäntoista vuotta myöhemmin, vuonna 723 eKr., Assyrian kuningas vei Israelin pohjoisen valtakunnan pakkosiirtolaisuuteen, ja neljäkymmentäkuusi vuotta myöhemmin Babylonian kuningas vei Juudan eteläisen valtakunnan pakkosiirtolaisuuteen vuonna 677 eKr. Kuudenkymmenenviiden vuoden profetia tuottaa kuusi historiallista tienviittaa. Ensimmäinen on vuosi 742 eKr., jolloin ennustus

esitetään. Yhdeksäntoista vuotta myöhemmin, vuonna 723 eKr., assyrialaiset veivät pohjoisen valtakunnan pakkosiirtolaisuuteen. Neljäkymmentäkuusi vuotta myöhemmin, vuonna 677 eKr., babylonialaiset veivät eteläisen valtakunnan pakkosiirtolaisuuteen. Ensimmäiset kaksituhattaviisisataakaksikymmentä vuotta, jotka alkoivat vuonna 723 eKr., päättyivät sitten vuonna 1798. Sitten vuonna 1844 päättyivät ne kaksituhattaviisisataakaksikymmentä vuotta, jotka alkoivat vuonna 677 eKr. Vuodesta 1844 ennustus ulottui yhdeksäntoista vuotta vuoteen 1863 saakka täydentääkseen koko profeettallisen rakenteen, sillä kun Alfa ja Omega merkitsivät yhdeksäntoista vuotta profeettallisen rakenteen aluksi, täytyi olla yhdeksäntoista vuotta sen loppuun saavuttamiseksi.

Muinainen Israel vapautettiin Egyptin orjuudesta, ja tottelemattomuuden tähden sekä pohjoinen että eteläinen valtakunta palautettiin orjuuteen. Profetiat ulottuvat muinaisen kirjaimellisen Israelin profeettallisesta historiasta nykyiseen hengelliseen Israeliin, ja näin tehdessään kaikkien profeettallisten tienviittojen teimana on orjuus.

Jesajan seitsemännessä luvussa oleva profetia esitettiin pahalle kuningas Aahakselle Jesajan toimesta vuonna 742 eKr., kun pohjoisen ja etelän välillä uhkaava sisällissota oli tunnistettavissa. Aahaksen eteläinen valtakunta oli muinaisen Israelin kirjaimellinen ihana maa. Vuonna 1798 Raamatun profetian hengellinen ihana maa alkoi hallita Raamatun profetian kuudentena valtakuntana. Kun kirjaimellista ihanaa maata vastaan määrätty seitsemän aikaa päättyivät vuonna 1844, oli, kuten kuningas Aahaksen historian aikana, uhkaava sisällissota. Vuoteen 1844 mennessä hajoavien ja liittoutuvien poliittisten puolueiden kuohunta oli lähes täysin asettunut kahdeksi poliittisten vakaumusten luokaksi. Orjuuden suhteen demokraatit kannattivat orjuutta ja republikaanit vastustivat orjuutta. Vuosien 1798 ja vuonna 1860 alkaneen sisällissodan välisenä aikana kahden poliittisten puolueiden luokan muodostumisprosessi oli vakiintunut.

Aahas edusti kirjaimellista ihanaa maata ja siten esikuvasi hengellistä ihanaa maata. Aahaksen historia esikuvallistaa sitä profeettallista historiaa, jossa profetia julistettiin vuonna 742 eKr., ja siten se esikuvallistaa sitä historiaa, jossa profetia päättyi. Alkuvaiheen historiassa pohjoinen valtakunta, joka koostui kymmenestä heimosta, oli irtautunut kahdesta muusta heimosta vastalauseena eteläisten kahden heimon jumalallisesti asetettua hallintoa vastaan. Kymmenen pohjoista heimoa olivat muodostaneet liiton Syyrian kanssa, esikuvallistaen eteläisen liittouman ja Syyrian symbolisesti edustaman vallan välistä liittoa.

Tämä lyhyt yhteenveto osoittaa, että 3. Mooseksen kirjan 26. luvun seitsemän aikaa on liittolupaus, joka asettaa esiin joko siunauksen kuuliaisuudesta tai tottelemattomuuden ”kirouksen”, orjuuden. Pohjoinen ja eteläinen valtakunta alkoivat yhdessä yhtenä kansakuntana, joka vapautettiin orjuudesta, mutta joutuivat kumpikin omassa lopussaan jälleen palautetuiksi orjuuteen.

Noiden profetioiden lopussa olevat kuusikymmentäviisi vuotta päättyivät siihen, että hengellinen Israel oli hengellisessä kirkkaassa maassa, keskellä kansalaissotaa, jossa pohjoinen taisteli etelää vastaan. Kansalaissodan vastapuolina oli valtakunta, joka muodosti valaliiton ja irtautui jumalallisesti asetetusta hallituksesta, joka sijaitsi vastakkaisessa valtakunnassa.

Vuodesta 1798 alkaen aina sisällissotaan saakka republikaanisuuden sarvi johdettiin prosessin läpi, joka synnytti kaksi poliittisten vastustajien luokkaa, jotka edustavat kahta puolta orjuuskysymyksessä. Orjuuden kannattajat, jotka pyrkivät jatkamaan orjuuden harjoittamista, hävisivät taistelun.

Vuodesta 1798 alkaen aina sisällissotaan saakka protestantismin sarvi joutui prosessiin, joka tuotti kaksi uskonnollisten vastustajien ryhmää, jotka edustavat orjuuskysymyksen kahta puolta. Orjuuden kannattajina toimineet vastustajat, jotka pyrkivät jatkamaan orjuutta koskevan profetian alkuperäistä ymmärrystä, hävisivät taistelun.

Vuonna 1863 republikaanisuuden sarvi onnistui hylkäämään orjuuden käytännön.

Vuonna 1863 protestantismin sarvi onnistui torjumaan orjuutta koskevan profetian.

Näin tehdessään he hylkäsivät Millerin työn, hänen aikansa Elia. Näin tehdessään he hylkäsivät myös ”Mooseksen valan”, heidän aikansa kulmakiven. Mooses ja Elia hylättiin silloin, mutta palasivat vasta 11. syyskuuta 2001.

Alfa ja Omega, ihmeellinen kielitieteilijä, on tallentanut jumalallisen allekirjoituksensa kautta koko ”Mooseksen valan” aikaprofetian, jonka Hän itse julisti Palmonina, Ihmeellisenä Laskijana. Ellette usko, ette varmasti pysy lujina.